

تحلیل کارکرد شناختی نخستین غزل دیوان حافظ بر اساس نظریه شناختی

علی گراوند^۱
مریم ساکی^۲

چکیده

نظریه استعاره شناختی جرج لیکاف و مارک جانسون، استعاره را از ابزار خیال‌انگیز کردن کلام به ابزاری برای اندیشه و شناخت ارتقا داده است. لیکاف و جانسون دریافتند که استعاره‌ها صرفاً برای زبان ادبی نیستند؛ بلکه در زبان روزمره هم کاربرد دارند و شاعران این استعاره‌ها را برای بیان مقاصد خود به زبان ادبی و شعر انتقال داده‌اند. استعاره مفهومی به وسیله «قلمرو مبدأ» و «قلمرو مقصد» مفاهیم را ملموس می‌کند. «قلمرو» آن محدوده از واژگان و معنا است که مفهومی را تصویر یا «نگاشت» می‌کند. مثلاً وقتی می‌گوییم: «زندگی سفر است»، سفر، «قلمرو مبدأ» و زندگی، «قلمرو مقصد» است. در این طرح واره برای زندگی که یک مفهوم انتزاعی است، از مفهومی ملموس استفاده شده است. نویسندگان در مقاله حاضر با رویکرد به این نظریه به تحلیل و تفسیر اولین غزل دیوان حافظ پرداخته و ثابت نموده‌اند که غزل اول دیوان حافظ بر اساس استعاره مفهومی «عشق سفر است» سروده شده و تمامیت آن بر اساس این استعاره قابل شرح و تفسیر است و تمام اجزای آن در خدمت القای این مفهوم هستند.

واژه‌های کلیدی: حافظ، استعاره شناختی، قلمرو مبدأ، قلمرو مقصد، نگاشت.

این مقاله برگرفته از پایان‌نامه‌ی مریم ساکی با عنوان «مقایسه کارکرد استعاره در شعر حافظ و شاملو بر اساس نظریه شناختی» است.

۱. استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه ایلام، ایلام، ایران. (نویسنده مسئول) a.garavand@ilam.ac.ir
۲. دانش‌آموخته کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه ایلام، ایلام، ایران. saki.maryam66@gmail.com

تاریخ پذیرش
۹۹/۹/۲۹

تاریخ دریافت
۹۹/۲/۲۰

۱. مقدمه

رویکرد شناختی به استعاره در دهه ۸۰ میلادی با نقد یکی از نمونه اصول دیدگاه سنتی، یعنی تمایز میان زبان مجازی و زبان حقیقی، پدیدار شد و با تلقی خود این دیدگاه سنتی را مردود دانست؛ زیرا «بسیاری از مردم بر این باورند که استعاره یکی از ابزارهای تخیل شاعرانه و صنایع بلاغی، به زبان عادی تعلق ندارد و متعلق به زبان غیرعادی است» (لیکاف و جانسون، ۲۰۰۳: ۴).

جرج لیکاف^۱ در مقاله «نظریه معاصر/استعاره»^۲ نگاه سنتی به استعاره را به چالش کشید. نگاهی که بین زبان ادبی- مجازی و زبان عادی- روزمره تمایز قائل می‌شود؛ لیکاف در این مقاله مرز میان این دو زبان را برداشته و استعاره را ویژه زبان ادبی و زیباشناسی صرف ندانست؛ بلکه آن را وسیله‌ای برای ادراک تمام مفاهیم ذهنی و انتزاعی به حساب آورد. او به همراه مارک جانسون^۳ در کتاب «استعاره‌هایی که با آن زندگی می‌کنیم دیدگاهی زبان‌شناسانه و فلسفی به ماهیت استعاره داد. آن دو به بررسی استعاره و روشن سازی ویژگی‌های آن در زبان روزمره پرداختند و مدعی شدند کاربرد استعاره در زبان روزمره امری اساسی است؛ همچنین استعاره، مفهومی زبانی نیست؛ بلکه مفهومی ذهنی است. «استعاره، به‌عنوان ابزاری مفید، نقش مهمی در شناخت و درک پدیده‌ها و امور داشته، در حقیقت سازنده‌ی مدلی فرهنگی در ذهن است که زنجیره‌ی رفتاری طبق آن برنامه‌ریزی می‌شود» (هاشمی، ۱۳۸۹: ۱۲۰). استعاره‌ی مفهومی به وسیله‌ی «قلمرو مبدأ»^۴ و «قلمرو مقصد»^۵ مفاهیم را ملموس می‌کند. در استعاره، «قلمرو» آن محدوده از واژگان و معنا است که مفهومی را تصویر یا «نگاشت»^۶ می‌کند. برای نمونه، وقتی می‌گوییم: «زندگی سفر است»، «سفر»، «قلمرو مبدأ» و «زندگی»، «قلمرو مقصد» است و قصد ما در این طرح‌واره چنین است که برای مفهوم انتزاعی زندگی، یک مفهوم ملموس همچون «سفر» را که برای همه ما قابل تجربه است، به کار بگیریم.

«نظریه شناختی، استعاره را نوعی تفکر می‌داند و استعاره شناختی را از جهتی به وجودی و ساختاری تقسیم می‌کند. ارتباط استعاره‌های درون شعر بسیار مورد توجه است

و در یک نگاه ساختاری کلان بررسی می‌شود» (سهرابی، ۱۳۹۲: ۳۱).

باید برای تداعی مفهوم ذهن شاعر و پیدا کردن ارتباط بین قلمرو مبدأ و مقصد، با استعاره‌های قراردادی هر فرهنگ در هر دوره‌ای آشنایی داشت. برای نمونه، «سرو» در ادبیات فارسی استعاره از معشوق بلند قامت یا «کمند مشکین» استعاره از گیسوی یار است. آشنایی با استعاره‌های همیشگی یا موقتی در فرهنگ و حتی شعر شاعر، راه گشایش رموز استعارات و مقاصد به کارگیری استعاره را نزد ما هموارتر می‌کند. در نگاه شناختی، استعاره ابزاری است که با به کارگیری آن در زبان می‌توان به کشف اندیشه گوینده و حتی مقاصدی که می‌خواهد در متن بیان کند، پی برد. لیکاف و مارک ترنر^۷ در مباحث خود در کتاب *فراتر از عقل سرد* (۱۹۸۹) نشان دادند که می‌توان از مفاهیم مبهمی همچون مرگ، زندگی، عشق و ... با استفاده از استعاره‌های مفهومی ابهام زدایی کرد و آن‌ها را ادراک‌پذیر ساخت؛ زیرا «اینها مفاهیمی مجازی و انتزاعی هستند که تنها با عینی کردن آنها قابل فهم و شناخت می‌شوند» (زنگویی، ۱۳۸۹: ۸۸). از این رو به کارگیرندگان استعاره با داشتن تجربیات مشترک با مردم و مخاطب می‌توانند تعریف خود از این مفاهیم را برای مخاطب ارائه دهند.

«شاعران با به کارگیری تجربه‌های مشترک همگانی، تجربیات ما را برجسته می‌کنند، پیامد باورهایمان را می‌کاوند، طرز تفکر ما را به چالش می‌کشند و جهان‌بینی‌های مان را نقد می‌کنند. باید برای فهم ذات و ارزش خلاقیت شاعرانه، شیوه‌های مرسوم اندیشیدن خویش را بشناسیم» (همان)؛ بنابراین تحلیل شعر شاعران براساس استعاره شناختی راهی است برای پی بردن به اندیشه‌ها و پیشینه‌های فکری آنان، در فرهنگی که در آن بالیده و رشد کرده‌اند. علاوه بر این با همین رویکرد می‌توان شناخت و تفسیر جدید و متفاوتی از خلاقیت‌های هنری شاعران به دست آورد. این نوشتار به شرح و تفسیر غزل اول دیوان حافظ بر پایه‌ی این نظریه می‌پردازد.

۱-۱- اهداف و پرسش‌های پژوهش

هدف از انجام این پژوهش ارائه خوانشی نو از غزل اوّل دیوان حافظ است که می‌توان در سایر بخش‌های دیوان و در شعر سایر شعرا از این رویکرد بهره جست و به تفاسیر تازه‌ای از آنها دست یافت. این خوانش و رویکرد جدید به شعر حافظ، با ساحت‌های گوناگون معنایی آن، می‌تواند پنجره‌ای تازه در برابر چشم محققین ادبی در رویکردشان به متون ادبی بگشاید.

نویسندگان این مقاله می‌کوشند به پرسش‌های ذیل پاسخ دهند:

۱. غزل اوّل دیوان حافظ بر اساس کدام استعاره‌ی مفهومی شکل گرفته است؟
۲. آیا استعاره‌ای که مبنای شکل‌گیری غزل است در پیوستگی معنایی آن نقشی دارد؟

۱-۲- پیشینه پژوهش

پیشینه این نوع بحث‌ها و رویکرد شناختی به استعاره در ادبیات فارسی زیاد نیست و آثار و تحقیقات محدودی با این رویکرد در ادبیات فارسی انجام شده است؛ از جمله پایان‌نامه «تحلیل استعاره‌های مفهومی در اشعار شاملو» از مهدی نجار فیروزجایی است که در آن استعاره‌های زمان، زندگی، عشق و مرگ در اشعار احمد شاملو بررسی شده و این نتیجه حاصل گشته است که «زمان در دو مفهوم حرکت و مکان درک شده است و سفر از جمله مفاهیمی بوده که بیشترین بسامد را در بین مفاهیم دیگر داشته که مفاهیم انتزاعی زندگی، عشق و مرگ به این مفهوم منتقل شده است». (۱۳۹۲: صفحه ۷). پایان‌نامه‌ی «بررسی استعاره در شعر سنتی و شعر نو فارسی بر اساس دیدگاه شناختی مبتنی بر گزیده‌ی اشعار حافظ و سهراب» از زهره سهرابی اثری دیگر در این زمینه است که به تحلیل استعاره‌های زندگی، عشق و مرگ و تفاوت به کارگیری هر یک در نزد دو شاعر پرداخته است: «مثلاً استعاره مرگ در شعر حافظ کمتر از شعر سهراب استفاده شده است که محقق معتقد است، این اختلاف به دلیل تفاوت زمانی دو شاعر است». (۱۳۹۲: ۹۵) پایان‌نامه روزه افتخاری با عنوان «استعاره در زبان فارسی از منظر هیلدی» نیز به تحلیل و مقایسه استعاره

در زبان فارسی از نگاه هیلدی، جانسون و دیگر زبان‌شناسان و به تمایزی که هیلدی بین زبان استعاری در گفتار و نوشتار قائل است، می‌پردازد. (۱۳۸۶: ۵۳) مهدیه عابدینی در پایان‌نامه‌ی «مقایسه‌های استعاره‌های مفهومی در فارسی نوشتاری روزمره و شعر معاصر» به این نتیجه می‌رسد که «شاعران معاصر، مفاهیم استعاری در شعرشان را بر اساس استعاره‌هایی که در گفتار روزانه وجود دارد، شکل می‌دهند؛ البته با تغییراتی که آن‌ها را از استعاره‌های گفتاری به شعری تغییر می‌دهد». (۱۳۹۱: صفحه ز). کتاب «استعاره و مجاز با رویکرد شناختی» نیز مجموعه مقالاتی است که آنتونیو بارسولونا^۸ گردآوری و فرزانه سجودی و همکارانش آن را ترجمه کرده‌اند. این کتاب به تحلیل استعاره و مجاز از نگاه نظریه پردازان شناختی می‌پردازد. همچنین علیرضا مظفری در کتاب *خیل خیال*، به بررسی صور خیال در شعر حافظ می‌پردازد. در این کتاب بحثی پیرامون استعاره از دیدگاه یاکوبسن و روابط هم‌نشینی و جانشینی واژه‌هایی که بار مفهوم استعاری دارند، مطرح شده است. پژوهش‌هایی نیز موجودند که به استعاره در شعر حافظ از همان نگاه سنتی پرداخته‌اند، همچون مقاله «ساختار تشبیه و استعاره در شعر حافظ» از خسرو فرشیدورد. آثاری هم با رویکرد معرفی و شناساندن نظریه استعاره شناختی نگاشته شده مثل «استعاره: مفهوم، نظریه‌ها و کارکردهای آن در تعلیم و تربیت» از اسداله زنگویی و همکاران، یا مقاله‌ی «نظریه استعاره‌های مفهومی از دیدگاه لیکاف و جانسون» از زهره هاشمی که به شرح و تفصیل نظریه استعاره شناختی می‌پردازد. با وجود آنچه اشاره شد تاکنون هیچ تحقیق مستقلی که به صورت تک‌نگاری باشد و در پی تحلیل کلیت یک شعر از دیدگاه شناختی باشد، دیده نشده و اثر پیش رو ظاهراً نخستین نوشتار با این رویکرد است که می‌تواند سرمشقی برای خوانش و تحلیل‌های جدید متون ادب فارسی باشد. البته تمام شروحنی که بر دیوان حافظ نوشته شده است، به طور مفصل به شرح و تحلیل این غزل پرداخته و در آن داد سخن داده‌اند که هر یک در جایگاه خویش با ارزش و حائز اهمیت،

دربردارنده نکات ارزنده‌ی بسیاری پیرامون آن و در عین حال بیانگر دیدگاه شارح در نگاه به شعر حافظ هستند؛ اما هیچ‌کدام با رویکرد شناختی به تحلیل آن نپرداخته‌اند.

۲- بحث اصلی

۲-۱- تمهیدی بر استعاره‌های مفهومی و طرح‌واره‌ها

استعاره شناختی چنان که گفته شد، اصطلاحی است که آن را نخستین بار مارک جانسون و جرج لیکاف در کتاب *استعاره‌هایی که با آن زندگی می‌کنیم* مطرح کردند. آنها در این کتاب نظریه‌های سنتی استعاره را به چالش کشیدند و نشان دادند که استعاره صرفاً به واژگان و سطح زبان مرتبط نیست، بلکه استعاره در زندگی روزمره و در اندیشه سازندگان آن به وجود می‌آید. برای مثال بارها درباره‌ی رابطه‌ی خود یا دیگران عبارت‌هایی همچون «نظر خودش را به من تحمیل کرد»، «نتوانستم در مقابل حرف‌هایش سکوت کنم»، «ادامه گفتگو را به ساعتی دیگر موکول کردیم» و ... را به زبان می‌آوریم. این عبارات گفتگوهای عادی هستند که در زبان گفتار رخ می‌دهند. ما بحثی را شروع می‌کنیم و ادامه می‌دهیم تا به یک نتیجه برسیم: متقاعد کردن دیگری! لیکاف و جانسون این عبارات را تناظرهایی از کلان استعاره‌ی «مناظره، جنگ است» عنوان می‌کنند. این تناظرها یا همانندسازی‌ها، مناظره را چون جنگی تعبیر می‌کند که دارای شرایط و ویژگی‌های خاص خود است. آنان این گزاره‌ها را «طرح‌واره» نامیدند که هر طرح‌واره براساس پیکره متن و ضوابط خاص ساخته شده است. استعاره در رویکرد شناختی، حوزه‌ای (قلمروی) از مفاهیم است. در استعاره، قلمرو آن محدوده از واژگان و معنا است که مفهومی را «تصویر» یا «نگاشت» می‌کند. در هر استعاره دو قلمرو وجود دارد؛ مثلاً وقتی می‌گوییم «مناظره، جنگ است» **مناظره** «قلمرو مبدأ» و **جنگ** «قلمرو مقصد» است.

«در استعاره، مفهومی از میان واژگان یا قلمرو معنایی مبدأ که مفاهیم عینی هستند، به قلمرو انتزاعی مقصد انتقال می‌یابد تا مفهومی عینی برای یک مفهوم انتزاعی تصویر شود، عملکردی که آن را نگاشت می‌نامند». (لیکاف و جانسون ۲۰۰۳: ۲۷)

استعاره از نگاه شناختی، مجموعه‌ای از نگاشت‌هایی است که از حوزه یا قلمرو مبدأ به حوزه یا قلمرو مقصد برده می‌شود. با این فرض، استعاره، همان انتقال مفاهیم معانی و مضامین برجسته از یک حوزه‌ی مفهومی یا شناختی به حوزه‌ی مفهومی و شناختی دیگر است. «در واقع استعاره، نظام ادراکی ما از واقعیت را تغییر می‌دهد و بر چگونگی درک ما از جهان و عملکرد مان براساس آن ادراک تأثیر می‌نهد» (همان: ۱۴۷) بر خلاف ادعای نظریه سنتی، این واژگان یا عبارات نیستند که استعاره را می‌سازند؛ بلکه اساس استعاره بر روابط مفهومی دو حوزه‌ی مبدأ و مقصد استوار است.

۲-۱-۱- طرح‌واره‌ی مناظره، جنگ است.

برای روشن شدن مفهوم نگاشت می‌توان از یک استعاره استفاده کرد؛ مثلاً می‌گوییم: در این مثال مناظره و حوزه‌ی معنایی آن، مقصد است؛ زیرا در این استعاره، هدف، ملموس کردن و نشان دادن اهمیت مناظره است. جنگ، حوزه یا قلمرو مبدأ است که به وسیله این مفهوم تجربی سعی داریم مناظره را محسوس کنیم. اکنون نگاشت این استعاره را نشان می‌دهیم.

قلمرو مبدأ: جنگ	قلمرو مقصد: مناظره
طرفین جنگ	طرفین مناظره
آغاز جنگ	آغاز مناظره
حمله	رد نظر مخالف
دفاع	دلیل آوردن برای اثبات عقیده خود
تسلیم شدن	دست برداشتن از عقیده و پذیرفتن عقاید طرف مقابل
آتش بس	موکول کردن مناظره به زمان دیگر
شکست	ابطال عقیده

جدول شماره ۱

برای مثال منظور از گزاره «مناظره جنگ است» این است که برای مفهوم انتزاعی مناظره، یک مفهوم ملموس، مثل جنگ که برای همه ما قابل تجربه است، به کار ببریم؛ تا مناظره را برای مخاطب قابل درک کنیم. «نظریه شناختی، استعاره را نوعی تفکر می‌داند. ارتباط استعاره‌های درون شعر بسیار مورد توجه است و در یک نگاه ساختاری کلان بررسی می‌شود» (سهرابی، ۱۳۹۲: ۳۱). در یک نگاه ساختاری کلان و گسترده است که می‌توان مقاصد و منظور گوینده را درک کرد و در نهایت به یک مفهوم کلی که ممکن است مفاهیم دیگری را در بر بگیرد، رسید.

«بحث‌هایی که لیکاف در کتاب *استعاره‌هایی که با آن زندگی می‌کنیم* مطرح می‌کند، در تلاش است آن دسته از استعاره‌های موجود در زبان گفتار را نشان دهد که در گفتار روزمره از آن‌ها برای بیان مقاصد استفاده می‌شود. اساس استعاره‌های ساختاری در سامان‌دهی یک مفهوم در مفهوم دیگر است» (همان). مثلاً استعاره «مناظره، جنگ است» مفهوم **مناظره** را در مفهوم **جنگ** قابل درک کرده است. لیکاف و جانسون استعاره‌ها را در قالب طرح‌واره‌هایی بیان می‌کنند. طرح‌واره‌های تصویری، زیرساخت اولیه‌ی استعاره‌ها هستند که بر اساس رفتارهای ما در محیط پیرامون شکل می‌گیرند که به وسیله‌ی آن‌ها مفاهیم استعاری را بیان می‌کنیم.

۲-۱-۲- انواع طرح‌واره‌ها

معناشناسان شناختی، طرح‌واره‌ها را به چند دسته تقسیم کرده‌اند: طرح‌واره‌های حجمی، حرکتی و قدرتی

۲-۱-۲-۱- طرح‌واره‌های حجمی^۹

طرح‌واره‌هایی هستند که انسان از طریق تجربه‌ی قرار گرفتن در اتاق، تخت، غار، خانه و دیگر مکان‌هایی که ظرف هستند، آن‌ها را شکل می‌دهد و انسان به عنوان مظروف آنها در نظر گرفته می‌شود و نیز اشیای دیگری که انسان آن‌ها را در ظرف قرار داده است؛ برای مثال نمونه‌های از آن در گفتار رایج ذیل آمده است:

- خودم را از مخمسه بیرون کشیدم.

- وارد این بازی‌ها نشو!
 - توی حال خودت باش!
- در اصل «مخمصه»، «بازی» و «حال» شکل حجمی است، که انگار آدمی در آن قرار گرفته است.

۲-۲-۱-۲- طرح‌واره‌های حرکتی^{۱۰}

که تجربه‌ای است که از روی حرکت انسان و سایر پدیده‌های متحرک به دست آمده است تا انسان بسیاری از مفاهیم انتزاعی را مسیر تلقی کند و برای آن آغاز و پایان و از مبدأ به مقصد رسیدن، هدف باشد و حتی برایش موانعی ذکر کند. مثلاً:

- زندگی سفر است.
- به آخر خط رسیدیم.

۲-۲-۱-۳- طرح‌واره‌های قدرتی^{۱۱}

در واقع اعمال قدرت انسان در برابر نیروهای مهاجم است. این طرح‌واره مسیری تلقی می‌شود که با ایجاد مانعی جلوی جریان حرکت را می‌گیرد؛ همچون مسیر آب در برابر سد. برای مثال:

- شرایط سنی‌ام مانع شرکت در آزمون استخدامی شد.
 - با رفتن به سمت اعتیاد درهای خوشبختی را به روی خودش بست.
- در این‌گونه از مثال‌ها برخی جریان‌ها با موانعی بر سر راه، تصوّر شده که در نتیجه جریان را از ادامه، باز نگه داشته است. تمام این تناظرها، نظام انتزاعی پیچیده‌ای را به صورت قلمروی قابل تجربه بیان می‌کنند که اجزای آن به شیوه‌هایی پیچیده با یکدیگر در تعامل هستند.
- حال این سوال پیش می‌آید که در تعیین قلمروهای مبدأ به مقصد چه چیزی تعیین‌کننده است؟ چه چیزی باعث می‌شود که برای درک مفهوم عشق از مفهوم تجربی سفر، جنون و جنگ یا هر مفهوم ادراک‌پذیر دیگر استفاده کنیم؟ زولتان گُوجش^{۱۲} در طرح‌ریزی نقش قلمروهای مبدأ برای قلمروهای مقصد می‌نویسد: «هر قلمرو مبدأ با معنای اصلی ویژه‌ای شناخته می‌شود که به قلمرو مقصد فراقنی می‌گردد. این معنای اصلی به واسطه دانش

بنیادی به دست می آید که در جامعه‌ی زبانی خاص به موجودیت یا رویدادی مشخص مربوط می گردد. قلمرو مقصد، وارث معنای اصلی قلمرو مبدأ است» (بارسلونا، ۱۳۹۰: ۱۳۳). اینجاست که نقش گویش‌وران یک زبان در جامعه‌ی خویش مشخص می شود و نیز قلمروهایی که از پیش، بین آن‌ها ساخته و پذیرفته شده و جزء انباشت‌های زبانی‌شان محسوب می شود.

به لحاظ فرهنگی، نگاشت‌ها و مفاهیمی که برای نگاشت استفاده می شود، دغدغه‌ی اصلی آن جامعه و در مواردی که نگاشت‌ها شخصی هستند، دغدغه‌ی شخص محسوب می شوند. در کل می توان گفت، طرح‌واره‌هایی از قلمرو مبدأ به قلمرو مقصد نگاشت می شوند که با آن ساخت استعاره‌ی سازگاری داشته باشند و ژرف ساختی در ذهن مردم جامعه داشته باشند.

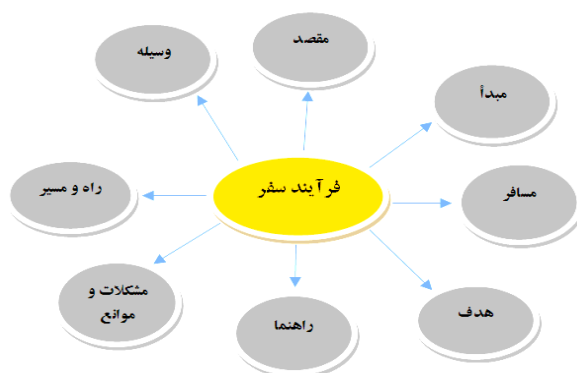
استعاره به باور دانشمندان شناختی، انفرادی نیست، بلکه جمعی و اشتراکی است و پس از آن که به ضرورتی در جامعه شکل گرفت، اغلب بر اثر نیاز گوینده به این نوع ضابطه‌مندی بر زبان آورده می شود و هدف از کاربرد آن، آفرینش فضایی خاص در ذهن شنونده است. آن جنبه از استعاره‌پردازی که گوینده میل دارد، بیشتر نشان داده شود و مخاطب را بیشتر به آن سمت ببرد «برجسته سازی»^{۱۳} و آن جنبه که تحت این پررنگ و برجسته سازی پنهان می ماند و گوینده سعی در پوشیدنش دارد را «پنهان سازی»^{۱۴} می نامند. شاعر با برجسته سازی، می خواهد مخاطب را به مقصود مورد نظر هدایت کند تا آن بخشی را که ارزشمند می داند، برای مخاطب روشن شود؛ و در پوشیده گویی می خواهد با برجسته سازی قسمتی، بخش دیگری را بپوشاند تا مخاطب حتی به آن سمت نزدیک نشود. عشق از جمله مفاهیم انتزاعی است که تعریف دقیق و همه جانبه‌ای ندارد. عشق در ادبیات فارسی و متون کهن، شکل‌های متفاوتی از عرفان تا عشق زمینی به خود گرفته است. استعاره عشق در شعر حافظ با هدف‌های خاص به کار گرفته شده که با مسائل زبانی و فرهنگی عصر حافظ هم خوانی دارد. گاهی حافظ با برجسته سازی یا پنهان کردن یکی از

جنبه‌های عشق در طرح‌واره استعاره‌ای «عشق، سفر است» در پی آن است که مخاطب را با خود همراه کند و به سمتی ببرد که خواست درونی اوست.^{۱۵}

۲-۱-۳- عناصر اصلی سفر:

چنان‌که پیداست در هر سفری عناصری وجود دارد؛ این اجزا و عناصر عبارت هستند از:

۱. مسافری که باید سفر را انجام دهد.
۲. مبدأ یا نقطه آغاز سفر.
۳. مقصد یا نقطه پایان سفر.
۴. وسیله‌ای برای سفر و طیّ طریق که این وسیله ممکن است هر چیزی باشد و یا سفر بی وسیله و به صورت پیاده باشد.
۵. راه و مسیری که باید از آن رفت.
۶. مشکلات و موانع مسیر.
۷. راهنمایی که مسیر را بشناسد تا اطلاعات لازم را در اختیار مسافر قرار دهد و بتواند با عبور از موانع به مقصد برسد، مسیر و مشکلات راه را بداند، راه را گم نکند و بیراهه نرود. ممکن است، این اطلاعات را خود مسافر داشته باشد و نیاز به راهنما نداشته باشد.
۸. هدف از سفر که شور و شوق و میل به سفر را در مسافر ایجاد می‌کند و می‌تواند اعم از مادی و معنوی باشد.

نمودار شماره ۱

بنابراین عناصر و عوامل در فرآیند سفر شامل مسافر، مبدأ، مقصد، وسیله، راه (مسیر)، مشکلات و موانع، راهنما و هدف است. البته ممکن است بتوانیم عوامل دیگری را به این موارد اضافه کنیم؛ اما اصلی‌ترین عناصر فرآیند سفر همین اجزا هستند.

۲-۱-۴- طرح واره «سفر، عشق است»

اگر عشق، سفر است، باید بتوان این اجزا و عناصر را در آن جایگزین یا نگاشت کرد و یا عشق باید اجزا و عناصری داشته باشد که این اجزا بتواند در تناظر با اجزا و عناصری باشد و به اصطلاح به وسیله این عناصر «نگاشت» شود. عناصری که در فرآیند عشق وجود دارند، عبارت است از: عاشق، معشوق، طریقه رسیدن به معشوق یا وصال او، موانع و مشکلات رسیدن به معشوق، افرادی که در رسیدن به معشوق، عاشق را کمک می‌کنند، وصال و رسیدن به معشوق و

۲-۱-۵- «سفر، عشق است» در غزل نخست دیوان حافظ

دلیل انتخاب این غزل از حافظ، جاری بودن استعاره «عشق، سفر است» در کلیت آن است. در شرح شوق در خصوص اهمیت غزل انتخابی چنین آمده: «حافظ دیوان خود را با سخن از ساقی آغاز کرده است». (۱۳۹۲: ۷۲۳/۲) یعنی علت اهمیت غزل و نخست قرار گرفتن آن را سخن گفتن از ساقی می‌داند. در ثانی اگر چه گردآورندگان غزلیات خواهی بیشتر به ترتیب الفبایی توجه کرده‌اند، اما براساس ترتیب حروف الفبا هم بایستی آخرین غزل حرف «الف» باشد؛ زیرا حرف ماقبل «الف»، «ه» است که جزء آخرین حروف الفبا است. می‌توان پنداشت که این غزل مقبولیت بیشتری نزد مردم و گردآورندگان داشته که آن را ابتدای دیوان نهاده‌اند.

به هر روی این غزل از غزل‌های عرفانی حافظ است و عرفانی بودن آن محل اشکال هیچ کدام از صاحب‌نظران حوزه شعر و شارحان شعر وی قرار نگرفته است؛ لذا عشق مطرح در آن نیز عشق عرفانی است و باید در گستره عرفان یا به اصطلاح در بستری عرفانی تفسیر شود؛ در واقع عناصر اصلی در این غزل عرفانی عبارت هستند از: عارف

(عاشق)، حق (معشوق)، قرب الی الله، عالم مادی (زندگی دنیوی)، مراحل سلوک، پیر و مرشد، موانع و مشکلات و سختی های سلوک (وساوس شیطانی) که این عناصر و اجزا در تناظر با عناصر سفر قرار می گیرند.

عاشق در این طرح واره با مسافران در تناظر است و مشکلات راه عشق و بهانه جویی های معشوق و بی قراری عاشق از دوری وی را با موانع و مشکلاتی که در سر راه سفر قرار دارد متناظر می داند. در اصل هر مشکلی که در راه سفر وجود دارد مثل خراب شدن اتومبیل و منحرف شدن در مسیر اصلی و گم کردن راه و موانع برخوردی، متناظر با مشکلات و دغدغه های عشق است. نیز وارد شدن به رابطه عشقی با سوار شدن در وسیله جابه جایی مسافرت مثل اتومبیل، اسب، شتر و کاروان در تناظر است.

در اصل داشتن تجربه سفر در شکل گیری این استعاره در ذهن گوینده مهم باشد. وقتی حافظ بیت ذیل را می سراید، اگر چه به گفته ی خود اذعان دارد که اهل سیر و سفر نبوده:

«من کز وطن سفر نگزیدم به عمر خویش در عشق دیدن تو هوا خواه غریتم»

اما در زندگی وی به حتم حوادثی روی داده که او را مجبور به ترک وطن نموده است. البته این سفرها ظاهراً یک یا دو بار بیشتر نبوده است. بعضی بر آنند که حافظ «ترس بیمارگونه از سفر» (خرمشاهی، ۱۳۶۸: ۶/۲-۹۵۵) داشته است. اما فارغ از این مسئله حتی دو بار تجربه سفر شاعر، در مسجل شدن تصویر سفر در ذهن او هم مؤثر بوده. (شمیسا، ۱۳۸۸: ۷۱)

اما ارسطو در رساله فن شعر اساس کار شاعر را تقلید می داند، تقلیدی که آن را می بینند؛ تقلیدی که می گویند و تقلیدی که باید باشد؛ در اصل آن تقلیدی با مجاز و استعاره همراه است. (زرین کوب، ۱۳۸۸: ۲۲۱) در شعر حافظ آنچه از چگونگی طرح واره «عشق، سفر است» درمی یابیم شاید این باشد که مفهوم سفر بیشتر حکایت از تقلیدی دارد که دیگران گفته اند و حافظ شنیده و درک کرده است؛ به این مفهوم که پدیده سفر، که همیشه همراه زندگی انسان بوده است، باعث شده تا حافظ به خوبی با مفهوم آن ملموس

باشد؛ حتی اگر وی در عالم واقع اهل سفر نبوده باشد اما می توان تصور کرد که حافظ در شهری می زیسته که گاه نوای زنگ کاروانیان که برای استراحت مجبور به اتراق بودند دیده او را به نظاره این تصاویر جلب کرده باشد. (شمیسا، ۱۳۸۸: ۷۱)

در نظر لیکاف و جانسون، تقلید از دیگران، بهره گرفتن از همه اندوخته های یک زبان است که در گذر تاریخ به ما می رسد؛ اندوخته هایی که وقتی به شاعر می رسند، وی با ابتکار و خلاقیت خود از آنها تصویری نو می آفریند. خلق، به منظور بیانی متفاوت از آنچه که معمول و معمولی است به اصطلاح استعاره نام دارد. پس حافظ نیز حاصل گفته ها و شنیده ها و شواهد و تجربیات عینی هر چند محدود خود از سفر را با نوآوری و تصویرسازی به صورت یک مفهوم احساسی، حرکتی و تجربی در بیان مقوله عشق می گنجاند.

پس از ذکر موارد گفته شده، سعی داریم به نشان دادن تناظرها و تقارن ها در غزل نخستین غزل دیوان حافظ پردازیم و نشان دهیم که این تقارن ها تا چه اندازه در این غزل به چشم می آید؟ در پاسخ به این پرسش که حافظ چگونه سیر و سلوک عاشقانه عارفانه خود را در قالب یک سفر نگاشت کرده است و در خلال آن بررسی و تحلیل کلیت غزل باید گفت که تمام غزل در خدمت بیان کردن یک موضوع است. بر این اساس می توان تفسیری یک پارچه از آن ارائه نمود که دربردارنده پیوستگی فراوان ابیات آن است؛ به این منظور بایستی لوازم سفر در ابیات غزل مشاهده و نشان داده شود. غزل این با بیت آغاز می شود:

الا یا ایها الساقی ادر کأساً و ناولها که عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکلها

(حافظ، ۱۳۸۵: ۹۱)

خواجه در این بیت از عشق، سخن می راند. عشقی به سان راهی که از نخست تصوّر مسافر از آن، طریق آسانی است؛ اما در بین راه با نمود دشواری ها و موانع احساس می کند، راه چنان که می نماید نیست. معنای فارسی مصرع اول بیت این گونه است؛ ای ساقی جام می را به گردش در آور و به من برسان پوینده را؛ عشق از دشواری راه به تنگ آمده

می خواهد با باده گساری خویشتن را تسکین بخشد؛ لذا به ساقی خطاب می کند که برای وی شراب بریزد تا غم و مشکلات عشق را که در ابتدا نمود نداشت فراموش کند.

ساقی در این بیت، نمادی از راهنما و یاریگری است که در سفر عشق، عاشق (مسافر) را کمک می کند تا بر مشکلات چیره شود و به مقصود برسد و شرابی هم که از او می خواهد نماد فیض الهی است که از جانب ساقی ازل (پیر، مرشد) به سالک می رسد؛ لذا در این بیت، هم از یاریگر و راهنما (پیر، مرشد) سخن به میان می آید و هم از موانع و مشکلات سفر عشق؛ اما هنوز هیچ اشاره ای به عناصر سفر ندارد. در بیت بعد:

به بوی ناهای کاخر صبا ز آن طره بگشاید

ز تاب جعد مشکینش چه خون افتاد در دلها

(حافظ، ۱۳۸۵: ۹۱)

شاعر به سختی های راه می پردازد. در این بیت عاشق از دست یابی به جعد مشکین یار که استعاره از گیسوی معشوق است، ابراز رنج و بی قراری می کند. در اینجا حافظ استعاره ای در بین استعاره ای دیگر بیان می کند. رسیدن به منزل جانان، شاید معشوق زمینی، خود بخشی از یک سفر به سوی انتهای زندگی است، در اینجا کلان استعاره «زندگی سفر است» مشهود می شود که استعاره «عشق سفر است» را در خود جای داده است. حافظ در این بیت از جاذبه های این سفر سخن می گوید (نافه گشایی از طره معشوق) و در مصرع دوم نیز از مشکلاتی که در این راه وجود دارد و باعث رنج و ناراحتی و خون دل می گردد، سخن می گوید. در این بیت هم هنوز اشاره مستقیمی به سفر و لوازم آن وجود ندارد؛ اما در بیت بعد حافظ تلویح و اشاره را کنار گذاشته و صراحتاً اعلام می دارد که عشق از نظر او سفر است و دارد از سفری سخن می گوید که پیش تر از لوازم آن به صورت تلویحی و پوشیده، داد سخن داده بود. وی علاوه بر آن، از منزل و مقصدی که در پی آن است یعنی «منزل جانان» نیز سخن می گوید:

مرا در منزل جانان چه امن عیش چون هر دم جرس فریاد می دارد که بر بندید محملها
(همان)

«جرس به معنی زنگ، البته از نوعی که به گردن شترها و قاطرها آویزان می‌کنند» (سودی، ۱۳۶۶: ۱/۱)، مخاطب را به یاد سفرهای طولانی، بیابان‌های سخت، تشنگی، تمام شدن آذوقه، راهزن‌ها و سرگردانی در بیابان می‌اندازد. در شرح شوق آمده است: «جرس مفهوم دیگری نیز که شارح اصطلاحات صوفیه ذکر کرده و ما هم نقل کردیم دارد که به عکس معنای مذکور، عامل تنبّه سالک، و راهنمای او به مقصد دلخواه است و اتفاقاً حافظ نیز آن را در این بیت به کار برده است:

کس ندانست که منزلگه معشوق کجاست این قدر هست که بانگ جرسی می‌آید
(حافظ، ۱۳۹۲: ۷۱۶/۲)

در واقع این بیت حکایت از آن دارد که حافظ بارها گذر کاروان و اتراق آنها را در اطراف خود دیده و یا در کتب قدیم و شعر شعرای قبل و یا از گفته‌های کسانی که آن را به عیان دیده، تصاویر سفر را درک کرده است. مسافران در منزل‌های متعددی شب‌ها را به سر می‌آوردند و روز بعد با صدای جرس و زنگ سرکاروان و قافله‌سالارشان آماده حرکت به سوی منزل دیگر می‌شدند. عارفان نیز در سیر و سلوک عرفانی خود، مراحل و مراتب عرفان و اكمال نفس را یکی پس از دیگری طی کرده تا به مقصد اصلی که قرب و جوار حق یا همان معشوق ازلی است، برسند. همین کافی است تا بر آن باشیم که حافظ این غزل را بر اساس استعاره‌ی «عشق سفر است» سروده است.

در بیت بعد نیز شاعر از سفر، سخن می‌راند و به منازل سفر که مقابل مراتب و مراحل سلوک است، اشاره دارد و از لوازم اطاعت و پیروی از پیر مغان دم می‌زند. پیر مغان همان مرشد و راهنمایی است که سالک را همچون مسافر طریق عشق به مقصد می‌رساند (خرم‌شاهی، ۱۳۶۸: ۹۷-۹/۲).

حافظ بر آن است که قافله‌سالار سفر عشق، تمام راه و رسم منازل سلوک را می‌داند و مسیر را می‌شناسد و تمام گردنه‌ها و کوره‌راه‌ها را دیده و شناخته؛ بنابراین باید متتهای اطاعت و سرسپردگی به او را داشت و هرچه او بگوید، باید سلک همان را انجام دهد تا بتواند به مقصد و قرب الی الله برسد؛ لذا می‌سراید:

به می سجاده رنگین کن گرت پیر مغان گوید

که سالک بی خبر نبود ز راه و رسم منزل‌ها

(حافظ، ۱۳۸۵: ۹۱)

سلک باید هرچه راهنما دستور داد، انجام بدهد؛ زیرا او از مشقت‌های راه باخبر است و اگر چاشنی عرفان را به این تحلیل اضافه کنیم، راه همان طریقی است که سالک برای رسیدن به معبود و مقصود می‌پیماید.

در بیت بعد حافظ از مشکلات این سفر سخن می‌گوید که عشق سفری است که سختی‌های فراوانی به همراه دارد.

شب تاریک و بیم موج و گردابی چنین هایل کجا دانند حال ما سبکباران ساحل‌ها (همان)

حافظ از کسانی که آسوده هستند و رنج‌ها و سختی‌های راه عشق را درک نمی‌کنند، سخن می‌گوید؛ زیرا در راه پرخطر و مبهم عشق گام نگذاشته‌اند و بر کسانی که وارد چنین اتفاقی نشده‌اند، فخر می‌فروشد. این فخر فروشی برای آن است که بگوید، من چون حافظ هستم و توانا، توانسته‌ام در این راه گام بگذارم و شماها چون من نیستید. در ضمن حافظ در این بیت مشخص می‌کند که سفر او از طریق دریاست و مشکلات سفر دریایی هم طبیعتاً بسیار زیاده‌تر است و ظاهراً حافظ خاطره خوشی نیز از سفر دریایی نداشته و اشک‌ریزی‌ها و ناله‌هایی که در راه عشق متحمل شده است با موانع راه در تناظر هستند. شاعر در بیت بعد می‌گوید:

همه کارم ز خودکامی به بدنامی کشید آخر

نهان کی ماند آن رازی کزو سازند محفل‌ها

(حافظ، ۱۳۸۵: ۹۱)

اما حافظ از عواقب گام نهادن در این راه نیز سخن می‌گوید که مایه بدنامی و رسوایی مسافر(عاشق) است. شاعر بر آن است که راز این سفر(عشق) پوشیدنی نیست. سودی در

شرح این بیت آورده است: «چون تمام افعال و اعمالم به مقتضای میل و مراد و خواهش دل خودم بوده؛ یعنی متوجه حصول مراد و دلخواه خودم بودم و مقید حصول مراد جانان بوده‌ام؛ یعنی پیوسته مقید بودم که همه کارم مطابق دلخواه خودم به حصول پیوندد و ابداً متوجه تقدّم مراد جانان بر مراد و میل خود نبوده‌ام، این است که بالاخره کارم به رسوایی و بدنامی منجر شد» (سودی، ۱۳۶۶: ۱۵ / ۱).

غزل با این بیت به پایان می‌رسد:

حضورِ گر همی خواهی ازو غافل مشو حافظ

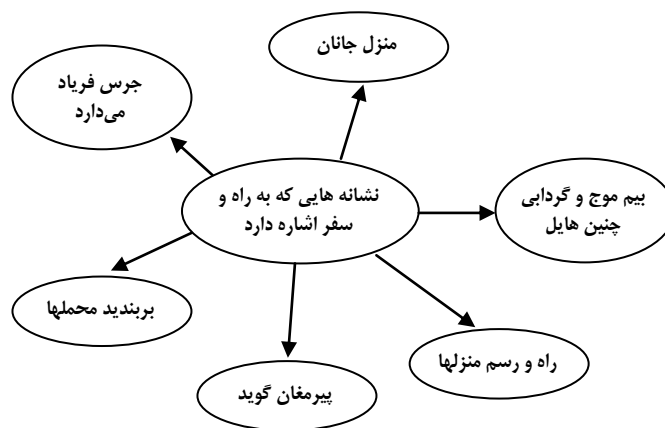
متی ماتلقَ من تهوی دَع الدنیا و اهلها

(حافظ، ۱۳۸۵: ۹۱)

این بیت از رسیدن به مقصد سخن می‌گوید و حافظ در آن بیان می‌دارد که رسیدن به مقصد (معشوق و قرب او) ارزش این مخاطره کردن و به جان خریدن سختی‌های آن را دارد و بر آن است که «متی ماتلقَ من تهوی دَع الدنیا و اهلها» (چون به دیدار آن که دوستش داری رسیدی، دنیا را واگذار و رها کن)؛ لذا از نظر او رسیدن به معشوق ارزش آن را دارد که از دنیا و لذت‌های آن صرف نظر کنی؛ چون ممکن است تو را از آستان او دور سازند. شارحان مختلف در شرح این بیت و اصطلاحات آن از قبیل حضور و غیبت و غیره داد سخن داده و بحث‌های مفید و طولانی کرده‌اند که همگی در جای خود مفید و ارزشمندند؛ اما هیچ کدام اشاره نکرده‌اند که حافظ در این بیت از رسیدن به مقصد سخن گفته و بر آن است که حال که پس از طی طریق و تحمل سختی‌های سفر عشق به مقصد و قرب و وصال جانان رسیده‌ای، برای آن که دچار هجران و دوری از آستان دوست نشوی و پیوسته (همی) در حضور وی باشی، دیگر هیچ گاه از درگاه او غایب نشو تا مجبور نگردی که دوباره این راه و سفر سخت را با بیم موج و گرداب در دل شب‌های تار تجربه کنی و چون به او رسیدی از همه دنیا بگذر و آن را با متعلقاتش رها کن تا تو را از درگاه او دور نکند. لفظ «همی» ناظر بر دوام وصال و همیشگی بودن حضور در آستان جانان است و این امر (حضور) با رسیدن به مقصد به حصول می‌پیوندد.

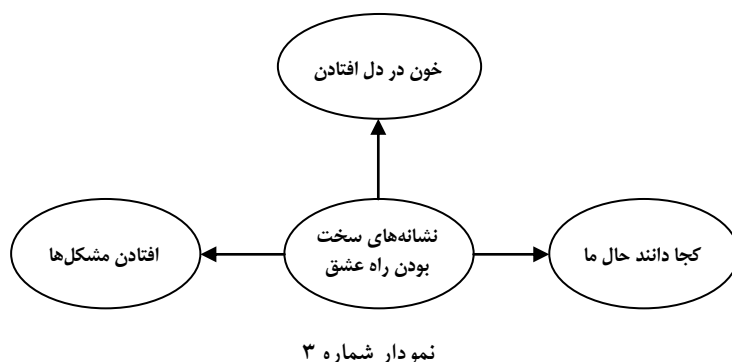
در تحلیل این ابیات یک مفهوم در ذهن ما شکل می‌گیرد و آن این است که حافظ می‌خواهد بگوید عشق مثل یک سفر دریایی پر خطر، نامعلوم و سخت است. نیز گفتنی است حافظ از سفر دریا خاطره خوشی نداشته و از آن می‌هراسیده. در واقع حافظ از یک طرح‌واره حرکتی برای یک مفهوم انتزاعی - احساسی مثل عشق استفاده کرده است و با ذکر کردن سختی‌های راه، سختی‌های عشق را نشان داده است.

این ابیات براساس نظریه استعاره‌شناختی، حول کلان استعاره‌ی «عشق سفر است» می‌چرخند. در این استعاره، سفر زیرقلمرویی حرکتی از تجربه و عشق، زیر قلمرویی از احساسات است. در واقع عشق در این استعاره، منظور و قلمرو مقصد و سفر وسیله‌ای برای تفهیم مفهوم عشق و قلمرو مبدأ است. در نمودار زیر با نمایش دال‌هایی که در غزل وجود دارد، در می‌یابیم که هدف از آوردن این دال‌ها تصویر کردن عشق همانند راه و طریقی برای پیمایش است. این نشانه‌ها کلیدهایی هستند که ذهن را به «عشق، سفر است» رهنمون می‌کنند. در اینجا بحث، دیگر شباهت نیست؛ بلکه فراتر از آن است. گویی عشق، چیزی جز یک سفر نیست و شناخت ما از سفر و وجود نشانه‌ها باعث شناخت عشق در ذهن شاعر و مخاطبان شده است.

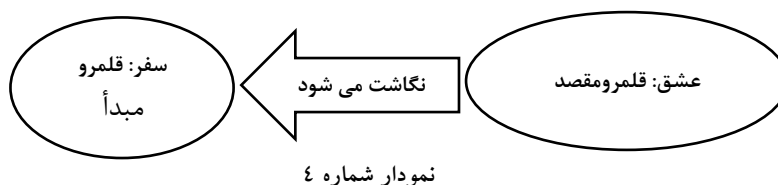

نمودار شماره ۲

واژه‌های نمودار شماره‌ی ۲ در واقع نشانه‌هایی هستند که مفهوم سفر را در ذهن مخاطب ترسیم می‌کنند. ارجاع بیرونی این نشانه‌ها نخست در ذهن شاعر با تصاویر عینی پیرامونش پیوند خورده و سپس بیان مفهوم سفر را در قالب واژه‌ها برای خواننده تداعی می‌کند. این واژه‌ها پیکره‌ی اندیشه‌ای را می‌سازند که شاعر از آن بهره می‌برد تا دنیای ذهنی خویش، تصویری خلاقانه توأم با هدفی مشخص برای ساختن حوزه‌ی مبدأ را نشان دهد. واژه‌های نمودار شماره ۳ نشانه‌هایی هستند که تصویر عشق در هماهنگی مفهومی با سفر را نشان می‌دهند. عشقی که مشکلات و رنج‌هایی دارد و واژه‌ها به درستی تداعی‌اش می‌کنند. این مشکلات هماهنگی مناسبی با سختی راه سفر پدید می‌آورد.

نمودارهای ۲ و ۳ را می‌توان به شکل زیر خلاصه کرد. مفهوم عشق با سفر نگاشت می‌شود تا برای مخاطب، قابلیت عینی سفر، شناخت از عشق را حاصل کند.

در این جدول مبتنی بر غزل حافظ تناظرهای یک به یک نگاشت طرح‌واره‌ی عشق، سفر است، آمده است:

قلمرو مقصد: عشق	قلمرو مبدأ: سفر
عاشق: عارف / سالک / حافظ	مسافر
عالم مادی: منزل عاشق	مبدأ
عالم الهی: منزل جانان	مقصد
ریاضت و سلوک: شتر / کشتی	وسیله‌ی سفر
مراحل سلوک: منازل راه / عبور از امواج دریای موج	راه و مسیر
مشکلات سلوک: خون دل / شب تاریک / بیم موج / گرداب هایل / بدنامی	مشکلات و موانع راه
پیر مرشد: پیر مغان / ساقی	راهنما
وصال و قرب الی‌الله: حضور / ملاقات آنکه دوست داری	هدف

جدول شماره ۲

گاهی حافظ با برجسته‌سازی یا پنهان کردن یکی از جنبه‌های عشق در طرح‌واره استعاره‌ی «عشق، سفر است» در پی آن است تا مخاطب را با خود همراه کند و به سمتی برود که خواست درونی اوست. در این غزل با آن که کلان استعاره «عشق سفر است» دیده می‌شود، اما در لابه لای این استعاره و در بین قلمروهای مبدأ، حافظ به گونه‌ای می‌خواهد به همگان بگوید که رفتن به راه عشق، کار هرکسی نیست و می‌خواهد رنج‌های راه عشق را به گونه‌ای به تصویر بکشد که فقط او می‌تواند این راه را برود و می‌بینیم که در بعضی از ابیات اظهار عجز می‌کند؛ زیرا از رنج‌ها به ستوه آمده و از ساقی، باده می‌خواهد تا دمی به آسایش دست یابد؛ لذا در بیت آخر می‌گوید:

حضورِی گر همی خواهی ازو غافل مشو حافظ

متی ما تلق من تهوی دع الدنيا و اهلها

اگر به معشوق دست پیدا کردی دنیا را رها کن. این لحن از سخن گفتن عدم دست یابی شاعر به مقصود را نشان می دهد که در سراسر این ابیات آن قدر از کاروان و بیابان ها نالیده و رفتن به سمت معشوق را مثل دریای تاریک و پرموج تصویر کرده که بتواند در زیر این تصاویر بگوید: «راه عشق سخت است» و هر کس جز من بود با وجود این سختی ها نمی توانست، به مقصود نائل شود. حافظ در این غزل، رنج ها و سختی های راه عشق را برجسته و ناکامی های خود را پنهان کرده است. فرآیند برجسته سازی و پنهان سازی کارکردی از استعاره است که گوینده استعاره به زیرکی برای بیان مقاصد خود از آن بهره می گیرد. «استعاره ها ابزاری برای درک اما به شکل جانب دارانه ی آن هستند و لازم است بدانیم در اصل بخش زیادی از ادراک ما استعاری و جانب دارانه است، به این شکل که ابعادی را برجسته می کند، و ابعاد دیگری را پنهان و بی اهمیت جلوه می دهد و آن ویژگی ها که برای ما چشم گیر یا تعاملی اند یا به آن وابسته ایم، فرزند تجربه ما هستند». (هولین ویرلینگ، ۲۰۱۲: ۳۳) در واقع طرح واره استعاری «عشق سفر است» در غزل حافظ کارکردی انگیزشی دارد و هیجانات درونی مخاطب را برمی انگیزد و عنان احساسات مخاطب را به دست می گیرد تا مخاطب را با خود همراه کرده، جهان ناشناخته ی عشق را با یک تجربه عام و در دسترس به او بشناساند تا بر توانایی عاشق (مسافر) در طی کردن این مسیر توجه داشته باشد. حافظ به عمد خواسته است در برجسته سازی سختی های راه عشق، خود را در نرسیدن به مقصود توجیه کند و علاوه بر نشان دادن چهره ای قوی و رند و همه فن حریف از خویش، عشقی بزرگ را به تصویر کشد تا به این وسیله بزرگی وی نیز دیده شود. این چنین است که سال های سال حافظ، آبرشاعر یکه تاز غزلیات عارفانه - عاشقانه بوده و هیچ وقت از قدر و منزلت او نزد مخاطبانش کم نگردیده است.

۳- نتیجه گیری

غزل نخست دیوان حافظ بر اساس طرح واره استعاره مفهومی «عشق، سفر است» سروده شده و برای مفهوم سازی عشق از نگاه حافظ به کار برده شده است. حافظ با به کارگیری این طرح واره بر آن است تا جنبه هایی از عشق را برای خوانندگان، پنهان و جنبه هایی دیگر را برجسته نماید. درواقع او تعمداً جنبه ای از بزرگی عشق را نشان می دهد که قدر و منزلت

خویش را در دنبال کردن مقصود و معشوق بالا ببرد و اگر در جایی نتوانسته به مقصود نایل شود با نشان دادن سختی های راه عشق و با برانگیختن احساسات مخاطب او را همراه خویش ساخته و برایش توجیه آورده است. در این طرح‌واره، مفهوم عشق که از قلمرو احساسی مبدأ به قلمرو حرکتی مقصد، همان تداعی عشق به مفهوم سفر است، بیان می‌شود. با توجّه به این که حافظ اهل سیر و سفر نبوده وی به جای بنیاد کردن این طرح‌واره بر تجربه، آن را بر پیرامون گفته‌ها و شنیده‌های دیگران، بنا نهاده است. این طرح‌واره همواره بر سر زبان مردم بوده و در موقعیت‌های مناسب به کار می‌رفته است؛ شاعر هم با بهره‌مندی از انباشت واژگانی زبان توانسته است در مفهوم‌سازی عشق با خلاقیت خاص خود این طرح‌واره را به کار برده و غزل را بر مبنای آن بسراید؛ غزلی که گویی حافظ در آن عشق را راهی طولانی همچون راه دریا یا بیابان در نظر داشته که برای طی کردنش باید محمل‌ها را بیاراید، از گرداب‌های هایل بگذرد، هر جا به تنگ آید اندکی بیارامد و ساقی می را به گردش درآورد تا او نیز دمی بیاساید. تمامیت غزل نیز از آغاز تا پایان بر اساس این استعاره قابل شرح و تفسیر است و تمام اجزا و عناصر آن در خدمت القای این مفهوم هستند. پس در این غزل حافظ سیر و سلوک عرفانی را در تناظر با اسباب و لوازم سفر قرار داده و نگاشت کرده است.

پی‌نوشت‌ها

۱- George Lakoff

۲- The Contemporary Theory of Metaphor

۳- Mark Johnson

۴- source domain

۵- target domain

۶- Corresponding

۷- Mark Turner

۸- Antonio Barcelond

۹- containment schema

path schema - ۱۰

force schema - ۱۱

Zoltan Kovecses - ۱۲

highlighting - ۱۳

Hiding - ۱۴

۱۵- نکته‌ای که باید بدان توجه داشت این است که در کتب بلاغی ما استعاره بر دو نوع است یکی استعاره‌ی مصرحه و دیگر استعاره‌ی مکنیه (ر.ک: شمیسا، ۱۳۷۱: ۱۴۶). آنچه اینجا به عنوان استعاره مطرح می‌شود، معمولاً در کتب بیانی و بلاغت سستی تحت عنوان تشبیه مطرح می‌گردد. «عشق سفر است» یا «عشق مانند سفر است». اما لیکاف و جانسون با وجود آن که این نوع بیان ساختار تشبیهی دارد، آن را استعاره تلقی نموده‌اند. باید توجه داشت که در کتب بیانی می‌گویند «تشبیه ادعای همانندی» است و «استعاره ادعای یکسانی» یا «این همانی» است (ر.ک: همان: ۱۴۳) و در این ساختار که تحت عنوان استعاره مفهومی یا شناختی مطرح می‌شود، مسئله فراتر از همانندی مطرح می‌شود و مبتنی بر یکسانی یا این همانی است و به نظر می‌آید، لیکاف و دیگران هم با توجه به همین ادعا است که آن را تحت عنوان استعاره آورده‌اند. یا این که مد نظر آنها استعاره‌ی مکنیه بوده است که در آن مشبّه‌به به همراه لوازم آن مطرح می‌شود و در این گونه موارد به ذکر لوازم یک امر مثل سفر پرداخته می‌شود.

کتاب‌نامه

- افتخاری، روزبه. (۱۳۸۶). استعاره در زبان فارسی از منظر هیلدی. پایان‌نامه کارشناسی ارشد. زبان‌شناسی همگانی. دانشگاه علامه طباطبائی. صص ۱-۱۲۰.
- بارسلونا، آنتونیو. (۱۳۹۰). استعاره و مجاز با رویکردی شناختی. ترجمه فرزانه سجودی و دیگران. تهران: نقش جهان.
- جلالیان «جلالی»، عبدالحسین. (۱۳۷۹). شرح جلالی بر حافظ. تهران: یزدان.
- حافظ شیرازی، شمس‌الدین محمد. (۱۳۷۰). دیوان حافظ. تصحیح محمد قزوینی و قاسم غنی. چاپ سوم. تهران: اساطیر.
- حمیدیان، سعید. (۱۳۹۲). شرح شوق شرح و تحلیل اشعار حافظ. چاپ دوم. تهران: قطره.
- خرمشاهی، بهاء‌الدین. (۱۳۶۸). حافظ نامه. چاپ سوم. تهران: علمی و فرهنگی و صدا و سیما.
- زرین کوب، عبدالحسین. (۱۳۸۸). نقد ادبی. چاپ هشتم. تهران: سخن.
- زنگویی، اسداله و همکاران. (۱۳۸۹). «استعاره: مفهوم، نظریه‌ها و کارکردهای آن در تعلیم و تربیت». مجله مطالعات تربیتی و روانشناسی دانشگاه فردوسی مشهد، دوره یازدهم. شماره ۱، صص ۷۷-۱۰۹.
- ساکی، مریم. (۱۳۹۴). مقایسه کارکرد استعاره در شعر حافظ و شاملو براساس نظریه شناختی. پایان‌نامه کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی. دانشگاه ایلام. ۱-۱۶۸.
- سهرابی، زهره. (۱۳۹۲). بررسی استعاره در شعر سستی و نو بر اساس دیدگاه شناختی مبتنی بر گزیده اشعار حافظ و سهراب سپهری. پایان‌نامه کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی. دانشگاه بوعلی همدان. صص ۱-۱۰۰.
- سودی بسنوی، محمد. (۱۳۶۶). شرح سودی بر حافظ. ترجمه عصمت ستارزاده. چاپ پنجم. تهران: زرین.

- شمیسا، سیروس. (۱۳۷۱). بیان. چاپ دوم. تهران: فردوس.
- عابدی، مهدیه. (۱۳۹۱). مقایسه استعاره‌های مفهومی در فارسی نوشتاری روزمره و شعر معاصر. پایان‌نامه کارشناسی ارشد زبان شناسی همگانی. دانشگاه پیام نور مرکز تهران جنوب. صص ۱-۱۰۰.
- فرشید ورد، خسرو. (۱۳۵۴). «ساختار تشبیه و استعاره در شعر حافظ». خرد و کوشش. شماره ۱۸. صص ۳۵ - ۷۲.
- لیکاف، جرج و مارک جانسون. (۱۳۹۴). استعاره‌هایی که با آنها زندگی می‌کنیم. ترجمه هاجر آقاابراهیمی. تهران: علمی.
- مظفری، علیرضا. (۱۳۸۱). خیل خیال. ارومیه: دانشگاه ارومیه.
- نجار فیروزجایی، مهدی. (۱۳۹۲). تحلیل استعاره‌های مفهومی در اشعار شاملو. پایان‌نامه کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه گیلان. صص ۱-۱۲۰.
- هاشمی، زهره. (۱۳۸۹). «نظریه استعاره مفهومی از دیدگاه جانسون و لیکاف». ادب‌پژوهی. شماره ۱۲. صص ۴۰ - ۱۱۹.

References

- Abedi, Mahdiah (2012), Comparison of conceptual metaphors in everyday written Persian and contemporary poetry, Master Thesis - General Linguistics, Payame Noor University - South Tehran 100 page.
- Barcelona, Antonio (1390). Metaphor and metaphor with a cognitive approach, translated by Farzan Sojudi and others, Tehran, Naghshjahan.
- Eftekhari, Roozbeh (2007), Metaphor in Persian from the perspective of Hildi, Master Thesis - General Linguistics, Allameh Tabatabai University, 120 pages.
- Farshid Word, Khosrow (1354), "The structure of simile and metaphor in Hafez's poetry", Wisdom and Effort, 18, 72 - 35.
- Hafez Shirazi, Shamsuddin Mohammad (۱۳۷۰) Hafez Divan; Edited by Mohammad Qazvini and Qasem Ghani, Tehran, Asatir, third edition.

- Hamidian, Saeed (2013), *Sharh Shogh Sharh Sharh and analysis of Hafez poems*, Tehran, Qatreh, second edition.
- Hashemi, Zohreh (2010), "Theory of Conceptual Metaphor from the Perspective of Johnson and Lycoff", *Literature Research*, No. 12, pp. 40-119.
- Jalalian, Abdolhossein "Jalali" (۱۳۷۹) *Jalali's commentary on Hafez*, Tehran, Yazdan.
- Khorram Shahi, Bahauddin (1989), *Hafeznameh*, Tehran, Scientific and Cultural and Radio and Television Publications, third edition.
- Lakoff, G; Johnsen, M; (2003), "Metaphors we live by". The university of Chicago press.
- Likoff, George and Mark Johnson (2015) *The metaphor we live with*, translated by Hajar Agha Ebrahimi, Tehran, scientific.
- Mozaffari, Alireza (2002), *Khel Khayal*, Urmia, Urmia University.
- Najjar Firoozjaei, Mehdi (2013), *Analysis of Conceptual Metaphors in Shamloo Poems*, Master Thesis - Persian Literature, University of Guilan 120 page.
- Saki, Maryam (2015), *Comparison of the function of metaphor in Hafez and Shamloo poetry based on cognitive theory*, Master Thesis in Persian Language and Literature, Ilam University, pp. 168.
- Shamisa, Sirus (1371), *Bayan*, Tehran, Ferdows, second edition.
- Sohrabi, Zohreh (2013), *A Study of Metaphor in Traditional and New Poetry Based on a Cognitive Perspective Based on Selections of Hafez and Sohrab Sepehri Poems*. Master Thesis - Persian Literature, Bu Ali University of Hamadan. 100 page
- Soodi Basnavi, Mohammad (1987), *Description of Soodi on Hafez*, translated by Esmat Sattarzadeh, Tehran, Zarrin, fifth edition.
- Ylwa Sjölin Wirling: 1988-11-08: 2012-06-05: *Truth and Metaphor*
- Zangavi, Assadollah et al. (2010), "Metaphor: Concept, Theories and Its Functions in Education", *Journal of Educational Studies and Psychology*, Ferdowsi University of Mashhad, Volume 11, Number 1, pp. 109-77.
- Zarrinkoob, Abdolhossein (2009), *Literary Criticism*, Tehran, Sokhan, eighth edition.